

ΜΙΚΡΗ ΩΔΗ.

Ἄν ἔχω μιλήσει
 Γιὰ τὴν ἀγάπη μου, εἶνε στ' ἄργο νερὸ
 Ποὺ μ' ἀκούει ὄντας εἶμαι σκυφτὸς
 Ἀπάνωθ' τοῦ ἄν ἔχω μιλήσει
 Γιὰ τὴν ἀγάπη μου, εἶνε στὸν ἄνεμο
 Ποὺ μέσ' στὰ δέντρα μουρμουρίζει καὶ γελαῖ
 Ἄν ἔχω γιὰ τὴν ἀγάπη μου μιλήσει, εἶν' στὸ πούλι
 Ποὺ μὲ τὸν ἄνεμο
 Περνᾷ καὶ τραγουδᾷ.
 Ἄν ἔχω μιλήσει, ἐγώ,
 Εἶν' στὴν ἡχώ.

Ἄν μ' ἔρωτα ἡγάπησα μεγάλο,
 Θλίβερο ἢ χαρωπὸ,
 Εἶνε τὰ μάτια σου τὰ δυό.
 Ἄν μ' ἔρωτα ἡγάπησα μεγάλο,
 Ἦταν τὸ στόμα σου τὸ σοβαρὸ καὶ τὸ γλυκό,
 Ἦταν τὸ στόμα σου.
 Ἄν μ' ἔρωτα ἡγάπησα μεγάλο,
 Ἦσαν ἢ σάρκα σου ἢ ἀχνή, τὰ χέρια τὰ δροσᾶτα,
 Καὶ τὴ σκιά σου προσπαθῶ νὰ εὕρω εἰς τὴ στράτα.

LES JEUX RUSTIQUES ET DIVINS.

HENRI THUILE :

XXXVIII

Ἡ γαλαζιὶ ἀυγή! ἡ γαλαζιὶ ἀυγή! σ' αὐτὴν ἡ καρδιά μου ἄς ξαναύρει
 ἐκείνη τὴ γλύκα ποὺ πολὺκαιρα ὑγράναν οἱ ματιές σου :
 ἡ πηγὴ ὅπου θὰ σκλάβωνα τὸ στόμα σου ὁ ἄνεμος ἄς γίνηι
 μὲ τὴν κορδέλα τὴ νωπὴ τοῦ πρώτου του φιλιοῦ.

Ὁ πόνος μου θὲ νὰ δεχτεῖ ἓνα πρωῒ ποὺ ἀρχίζει
 μέ, στὸ πρόσωπο τῆς μέρας, γραμμένο τ' ὄνομά σου,
 ὅλ' ἡ φωνή μου τὴ μοναδικὴν αὐτὴ θὰ χαιρετίσ' ἐλπίδα
 ὅπως ὅταν ἐρχόσουν, ἐσύ, τὸν ἔρωτα νὰ σμίξεις.

LXXVI

ὦ! ὅχι δὲ θὰ πάγω πειὰ ἐκεῖ ποὺ ὁ ἄνεμος θρηνηῖ
 γιὰτὶ θὲ νάμουν ὀλομόναχος, θὰ μοῦλειπες πολὺ.
 Θέλω τὴ θλίψη σου καλύτερη ἐντός μου νὰ τὴ νοιώσω
 ἅπ' τὸν ὀρίζοντα ὅπου τὰ κύματα μουγγρίζουνε τὴ νύχτα.

Θέλω στὸν οὐρανὸ νὰ βρῶ τὸ νηὸ καὶ τ' ἄγνὸ πρόσωπό σου
καὶ νὰ μὴ φύγω πιά ποτὲ τὰ μέρ' ὁπούχεις ζήσει,
τὰ μάτια μου γιὰ ναῦρουνε σ' αὐτὰ τῇ μόνη σου εἰκόνα
σάν ἓνα φιλὶ πὺν δίνεται στὴν ὥρα τοῦ θανάτου.

LA LAMPE DE TERRE.

ANDRÉ SPIRE :

GYMNIÉS.

Γύμνια εἶνε τὰ μαλλιά.

TALMUD.

Μοῦεῖπες: Θέλω συντρόφισα σου νάμαι·
Δίχως φόβο μὴ σ' ἐνοχλήσω θέλω στὸ σπίτι σου νὰ ἔμπα
Θὰ περάσουμε ὁλονυχτίες, σὲ κουβέντες·
Τοὺς ἀδερφούς μας πὺν σκοτώνονται μαζὶ θὲ νὰ σκεφτοῦμε·
Ἀνάμεσ' ἀπ' τ' ἀπάνθρωπο σύμπαντο, θὰ πᾶμε
Ν' ἀνακαλύψουμε μιὰ χώρα ὅπου τὸ κεφάλι τους νὰ γείρουν.
Ὅμως, δὲ θέλω νὰ βλέπω τὰ μάτια σου νὰ γυαλίζουν,
Οὔτε τὶς καυτὲς τοῦ μετώπου σου φλέβες νὰ τεντώνουν,
Γιατὶ μὲ σένα εἶμαι ἴση κι' ὄχι θῦμα.
Κοίταξε! Ἀγνὰ εἶνε τὰ ροῦχά μου, σχεδὸν φτωχά.
Καὶ δὲ βλέπεις οὔτ' αὐτὴ τὴ βάση τοῦ λαιμοῦ μου.

Ἐγὼ σ' ἀπάντησα: Γυναίκα, εἶσαι γυμνή.
Τοῦ λαιμοῦ σου τὰ μαλλιά εἶνε δροσάτα σὰ μιὰ κούπα·
Ὁ χαλασμένος κόττος σου σαλεύει ἴδιο στῆθος·
Σὰ γιδοκόπαδο λάγνες εἶν' οἱ κορδέλλες τῶν μαλλιῶν σου.
Βάλε νὰ σοῦ κόψουν τὰ μαλλιά.

Γυναίκα εἶσαι γυμνή.
Τὰ γυμνά σου χέρια στ' ἀνοιχτὸ βιβλίό μας ἀκκουμποῦνε·
Τὰ χέρια σου, τὸ λεπτὸ τέλος τοῦ κορμιοῦ σου,
Τὰ δίχως δαχτυλίδια χέρια σου, πὺν σὲ λίγο θ' ἀγγίξουν
τὰ δικὰ μου...
Γυναίκα, σακάτεψε τὰ χέρια σου.

Γυναίκα, εἶσαι γυμνή.
Τραγουδώντας, ἀπὸ τὰ στήθη σου ἡ φωνή σου ἀναδεύει·
Ἡ φωνή σου, ἡ ἀνάσα σου, αὐτὴ τῆς σάρκας σου ἡ πύρα
Πὺν στὸ σῶμα μου ἀπλώνεται καὶ στὴ σάρκα μου μπαίνει.
Γυναίκα, ξερρίζωσε τὴ φωνή σου.